

Yaşlı kızıl derili reisi kulübesinin önünde torunuyla oturmuş, az ötede birbiriyle boğuşup duran iki kurt köpeğini izliyorlardı. Köpeklerden biri beyaz, biri siyahtı ve on iki yaşındaki ocuk kendini bildi bileli o köpekler dedesinin kulübesi önünde boğuşup duruyorlardı.

Dedesinin sürekli göz önünde tuttuğ, yanından ayırmadığı iki iri kurt köpeğiydi bunlar. ocuk, kulübeyi korumak iin bir köpeğin yeterli olduğnu düşünüyor, dedesinin ikinci köpeğe neden ihtiyaı olduğnu ve renklerinin neden illa da siyah ve beyaz olduğnu anlamak istiyordu artık. O merakla, sordu dedesine: Yaşlı reis, bilgece bir gülümsemeyle torununun sırtını sıvazladı.

- "Onlar" dedi, "benim iin iki simgedir evlat."

- "Neyin simgesi" diye sordu ocuk.

- "İyilik ile kötülüğün simgesi. Aynen řu gördüğün köpekler gibi, iyilik ve kötülük iimizde sürekli mücadele eder durur. Onları seyrettike ben hep bunu düşünürüm. Onun iin yanımda tutarım onları.

Çocuk, szn burasında; 'mücadele varsa, kazananı da olmalı' diye düşündü ve her ocuğna has, bitmeyen sorulara bir yenisini ekledi:

- "Peki" dedi. "Sence hangisi kazanır bu mücadeleyi?"

Bilge reis, derin bir gülümsemeyle baktı torununa.

- "Hangisi mi evlat?

Ben, hangisini daha iyi beslersem!"